

AMBRUS KATALIN

Uram, mi célod velem?

„Orcám a sírástól kivörösödött,
szempilláimra a halál árnyéka szállt.”
(Jób 16,16)

Néma voltál, Uram.

*Hagytál ebek harmincadjára jutnom.
Hagytad szóródni áldott testemet.
Hagytál peregni,
s most meddő kalászként
tűzre dobják viselős lelkemet.*

*Mindent elvettél, amit adtál,
mindent adtál, s mindent rám bízta.*

*Most ülök és sebeim vakargatom,
s gyönyörködöm a cserépdarabban,
mely enyhíti kínjaim.*

*Uram, próbára tettél, pusztába vertél,
pedig bárányod voltam.
Hittem, hogy terelgetsz,
s a világra verssel feleltem.*

*Mindent elvettél, amit adtál,
mindent adtál, de minden rám bízta.*

*Miért?
Miért hagytál ebek harmincadjára jutnom,
miért hagytad szóródni áldott testemet?
Miért hagytál peregni,
hogy meddő kalászként
most tűzre dobják viselős lelkemet?*

*Miért?
Miért hallgatsz, Uram?*

Immáron verset se tudok

*Immáron verset se tudok írni,
nem vagyok méltó magamhoz sem már,
nem hogy Őt, az Örökkévalót
megszólítsam.*

*Milyen elbizakodott voltam,
hittem: figyel reám, ha harcolok,
ha hálát adok,
ha kérek —
Talán így is volt.*

*De most miért is figyelmezne reám?
Hiszen úgy belefáradtam magamba.
Hogy a világ is hibás, mondom,
de ez a szólam
nem menthet fel.*

*És hibás egyáltalán,
vagy én vagyok gyöngé,
ki nem állt helyére, rendbe,
és elvesztegette magát.*

*Valami bizonyára voltam.
Azt a valamit harctalan elengedtem,
haszon belőlem már nincsen.*

*Azt mondom, unom, de lelkem mélyére temetve
mégis fájok magamnak.*